

befale ærede Medlemmer, som maatte dele min Anstuelse, at stemme imod dette Lovforslags Overgang til 2den Behandling.

Judenrigsministeren (Sjerslev): Det ærede Medlem, der først havde Ordet, det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgrets (Tutein) mindede om, at man ret hyppig havde behandlet dette Lovforslag. Ja, ganske sikkert, Behandlingen har været langstrakt nok, men den har ogsaa været grundig nok, thi alle de Spørgsmaal, som der overhøvedet kunde være Tale om at optage, have været behandlede, og jeg kan godt sige gennembehandlede. Derfor har det ærede Medlem, som sidst havde Ordet (Korsgaard) jo stor Uret, naar han sagde, at nu er man kommen ind i et ganske nyt Spor. I de 4 eller maasse 5 Aar — jeg hukker det ikke saa nøje — vi have talt om dette Lovforslag, har den Tanke været fremme mange Gange og har med stor Eftersigt ogsaa været fremsat i formulerede Forslag af et nu afdødt Medlem, at man skulde flytte Landbohøjskolen til Sjælland. Med Hensyn til Afgørelsen af dette Principspørgsmaal at flytte Landbohøjskolen til Sjælland, har der været nogle Stemmer for det, men altid kun et Mindretal, og naar det ærede Medlem nu saa stærkt appellerede til Lokalpatriotismen og sagde: Hvorfor ville I Syder ikke flytte Landbohøjskolen til Sjælland, hvorfor ville I Hjøbøer ikke flytte den til Hjn, saa kan jeg ikke sige det ærede Medlem, hvorfor de Herrens, som han betegnede saaledes, ikke ville gøre det, men jeg kan sige det ærede Medlem, hvorledes mit Skøn er. Det gaar da i den Retning, at de, der interessere sig for Landbruget, og det er der mange, der gør her, og ikke ønske, at man skal se lokalpatriotisk paa det, have den Erkendelse, at Landbruget er bedst tjent med den Anstalt, der her er foreslaaet, med andre Ord med at fortsætte i det Spor, som vi allerede have. Det ærede Medlem maa nemlig tillige vide, at dette er en Forsættelse i det en Gang givne Spor, og at det, som det ærede Medlem vil, er noget ganske nyt. Det kan have sin Berettigelse at opstaa Spørgsmaal om at forbinde praktisk Landbrug med Undervisningen paa Landbohøjskolen. Jeg tror nu ikke, det er rigtigt, jeg tror, at Landbruget skal læres for sig først eller bagefter, og at Undervisningen væsentlig skal være teoretisk paa Landbohøjskolen. Naar der paa Landbohøjskolen er Forsøgsinstitutioner, en Forsøgshave og tilbørlig Forsøgsmark, saa maa Udtrykket Forsøg accentueres. Det ærede Medlem maa ikke tro, at Landbohøjskolens Opgave er at oplære de vedkommende i det

praktiske Agerbrug. Det skulle de have lært i Forvejen eller skulle lære det bagefter. Nej, Opgaven er at give den fornødne teoretisk Instruction og illustrere den ved Forsøg i Have og i Mark, der ikke kunne blive andet end Forsøg, og som ikke uden videre kunne omplantes i Praksis, og det kan naturligvis ikke lykkes lige godt overalt i Landet. Samtidig giver man dem tillige saa megen Kundskab og Kritik, at de kunne drage Nytte af Forsøgene, og gør man ikke det, kan det ikke nytte, hvad man i den Henseende gør for dem. Det, man skal instruere Folk til, er til at faa en begrundet Mening om, hvad de gøre, og hvorfor de gøre det. Hvorvidt Undervisningen i det enkelte skal fores, kan ikke bestemmes forud, men man er dog vist enig om nu at føre den noget videre, end man har gjort hidtil, og saa at dele Undervisningen noget. Jeg anser det ikke for heldigt, om man delte Landbrugsundervisningen i videre Forstand, Veterinærundervisning, Haveundervisning, Forstundervisning, Landbrugsundervisning og Mejeriundervisning, og hvad flere Specialiteter, der ere der ude, om man ville stille dem helt fra hinanden. Jeg tror, man gør bedst i at holde dem samlede. Det Spørgsmaal altsaa, som det ærede Medlem opstaaede og vilde have gjort til et saaglikt Spørgsmaal, er ingenlunde noget nyt Spørgsmaal for dette Ting. Der er mange Gange stemt over det, og det er med stort Flertal forkastet, det maa det ærede Medlem vide. Efter Sagens Stilling i det hele maa jeg sige, at for saa vidt nogen maatte foreslaa Endringer, som jeg maatte foretrække for det, der staar i Lovforslaget, finder jeg ingen Hindring i at kunne slutte mig til dem, men jeg har oftere taget Stilling mod den Ide, det ærede Medlem har udviklet, og som jeg nu mener at have beskæftiget mig tilstrækkeligt med. At stille Spørgsmaalet saaledes, at det gælder om at vælge mellem København og Sjælland, er efter min Mening at stille det paa en urigtig, en uberettiget Maade. Nej, det, det gælder om: Hvad er Landbruget bedst tjent med — en koncentreret Undervisning, givet paa det Sted, hvor alle Hjælpenidler ere til Stede, og hvor Udviklingen kan gaa i forskellig Retninger, eller en lokal Undervisning med mere privat Tilfuit? Naar Spørgsmaalet stilles saaledes, forekommer det mig, at efter at man er kommen til en fuldkomnere Ordning og en bedre Udvikling af Landbrugsstolerne, og efter at der er kommen et Lovforslag ogsaa om dem, bliver Berettigelsen af det foreliggende Lovforslag langt større endnu end hidtil. Man ønskede saa vidt muligt en organisk Forbindelse mellem Land-